

Співу Наталії Ковальнової аплодував Париж

Наша землячка, примадонна Дюссельдорфської та Брюссельської опер Наталія Ковальова з великим успіхом виступила на відкритті сезону в Парижі. У глядацькому залі французи й гості столиці оваціями дякували співакці за чарівний спів. Серед них був і * батько Микола Ковальов, заступник директора Сар-ненського НВК «Школа-колегіум».

Її Віолетта в Україні

Минулий рік став у творчості Наталії Ковальнової пам'ятним ще й тому, що після численних блискучих виступів на кращих оперних сценах міст Європи, світового визнання її співочого таланту вперше заспівала у Львівському театрі. Наталія виконала головну партію Віолетти Валері в опері Д. Верді «Травіата».

Вона відразу полонила публіку неперевершеним сопрано та рідкісними для оперних співаків акторськими здібностями. Тандем Наталії Ковальнової (Віолетта) і заслуженого артиста України Олега Лихача (Альфред), як кажуть, проймав до кісток майстерною грою. Виставу виконували мовою оригіналу — італійською. Сюжет, особливо фінал, схвилював глядачів залу, який був ущерть заповнений. У чималій кількості людей на очах блищали сльози зворушення від трагічних'сцен і радості, викликані незвичайними піднесеністю та майстерністю Наталії. Бурхливі оплески глядачів, вигуки «Браво, Наталіє!» засвідчили безсумнівний великий успіх вистави та співу примадонни зокрема. Виступити у Львові, місті студентської юності, запропонувала подруга, флейтистка оркестру тутешнього оперного театру Наталія Білас, знаючи, що на Великдень Ковальова їде з Німеччини до батьків у Сарни. Подруга попросила в нашої знаменитої землячки зробити своєрідний подарунок місту Лева. Роль Віолетти є однією з улюблених, але перед першою виставою в Україні дуже хвилювалась. Адже для співачки надзвичайно важливо, як її приймуть в Україні: тут, як ніде, зростає відповідальність перед глядачем. Бракувало часу на «притирання» з партнерами - всього одна репетиція, а ще перегляд відеозапису «Травіати», яка їде у Львівському оперному з 2001 року. Тож незвичайна піднесеність, виконання, чудова імпровізація разом з непересічним акторським обдаруванням Наталії створили мистецький подарунок Льву, де вона вчилася після закінчення 8-го класу гімназії в рідних Сарнах.

Кроки до мрії

В Україні, за словами Наталії Ковальнової, її як оперну співачку не знають. Із Сарн до Львова приїхала навчатись у музичну академію імені М. Лисенка, опановувала гру на бандурі в класі професора, народної артистки України Людмили Посікіри (до речі, родом із Рівненщини) та вокал — у Тамари Дідик. У 1998 Наталія перемогла в конкурсі виконавців на українських народних інструментах імені Гната Хоткевича. Тоді ж, поїхавши на гастролі у Варшаву, відзначилась і там, відтак отримала запрошення вдосконалювати спів у Варшавській музичній академії або в такому ж закладі міста Вроцлав. Вибрала друге, але з умовою, що одночасно навчатиметься у Львівській академії. По кілька тижнів почергово жила то в одній країні, то в іншій. В один рік закінчила дві академії: в Україні як бандуристка, у Польщі - як оперна співачка.

Здавала випускні іспити у Вроцлавській академії комісії викладачів на чолі з професором музичного вузу міста Дрезден (Німеччина). Від нього прийняла запрошення продовжити освіту в аспірантурі академії в Дрездені у 2000 році, працюючи солісткою Вроцлавської опери. Успішно пройшла конкурс: 30 чоловік на місце. Дали стипендію, закінчила аспірантуру й уклала контракт з Рейнською оперою в Дюссельдорфі, Як згадує Наталія, перші роки в Дюссельдорфі співала по 60 опер, з них 22 партії Сюзанни з «Весілля Фігаро» - найдовші, коли героїня майже всю виставу на сцені. Відтоді сім сезонів працює в Дюссельдорфській опері, щороку дає дві прем'єри, багато гастролує і в Брюсселі, Люксембурзі, Франкфурті й інших містах Європи. У липні 2007 року дебютувала на сцені театру Бассі в Парижі улюбленою партією Віолетти в

опері «Травіата». Згодом побувала там на гастролях ще раз. «Столиця світу» їй дуже сподобалась.

ЗНОВУ В ПАРИЖІ РАЗОМ З БАТЬКОМ

На відкриття сезону минулої осені в Паризькому оперному театрі, одному з найкращих у світі, Наталія Ковальова поїхала на запрошення організаторів знову співати головну партію в «Траві- аті». Причому не сама, а з батьком Миколою Миколайовичем. Співачка хотіла поділитись приємними враженнями про французьку столицю з близькою та рідною людиною. Тож дійсно було чому дивуватись: на власні очі побачити європейські міста, культурні центри найрозвинутіших країн: Німеччини, Бельгії, Нідерландів, Франції. Саме з Дюссельдорфа поїздом через столиці цих держав з короткими екскурсіями в кожній з них з батьком прибула Париж. Незабутні враження, фото залишилися від огляду старовинних соборів, музею воскових фігур Тюссо, мостів через Сену і, звичайно ж, знаменитої Ейфелевої башти.

І ось на паризькій сцені в залі, щедро та пишно прикрашеному золотом, знову опера з Наталією Ковальновою в головній ролі. Її батько, сидячи в окремій ложі, разом з кількома тисячами вибагливих глядачів стає свідком високого натхненного мистецтва. Почуття Віолетти, благородство, щирість і силу її характеру, що здатні переконати позбутись помилок гордих дворян Альфреда і його батька, радість взаємності в коханні та відчай від фатального кінця життя — усе це, і навіть більше, вдалося глибинно-зворушливо передати примадонні в першій опері театрального сезону. Після закінчення чверть години не вщухали овації, аплодисменти схвильованих глядачів. Сльози радості виступили й на очах у батька. «Я не думав, що мистецтво Наталії досягне такого успіху, такого світового визнання, - ділиться спогадами про виставу Микола Миколайович. — Недалеко від мене сиділи поважного вигляду англієць з дружиною. Вони спеціально приїхали з Лондона на оперу, і коли через перекладача дізналися, що партію Віолетти співала моя дочка, то англійка поцілувала мене, а пан щиро поздоровляв, тиснучи руку... Повернулись у Німеччину літаком, і в Дюссельдорфі мав чудову нагоду подивитися балет «Лебедине озеро» у виконанні артистів Великого театру з Москви. Свою ложу мені люб'язно запропонував директор німецького оперного, знаючи, що я батько примадонни їх театру». У Парижі Наталія Ковальова співала французькою мовою, крім того, вона виконує оперні партії німецькою, російською, італійською та польськими мовами.

Яскраві моменти творчої біографії

Крім успішних виступів на оперних сценах Львова та Парижа, творча біографія Н. Ковальнової збагатилась за останні роки виконанням різних ролей у театрах багатьох міст. Це партії Тетяни в опері «Євгеній Онегін», Елізабет у «Доні Карлосі» Верді в театрі Страсбурга, столиці Євросоюзу, Віттелія в «Милосерді Тита» Моцарта, концерти в Гесені, Лейпцигу й інших.

У Санкт-Петербурзі Наталія співала зі знаменитим Хосе Каррерасом у концерті для елітної публіки в колонному залі Єкатерининського палацу. Незабутньою для нашої землячки стала перемога у 2004 році на Міжнародному конкурсі «Опералія» в Лос-Анжелесі (США). Там вона посіла друге місце, стала лауреатом, ще й виборола приз глядацьких симпатій, а нагороди вручив засновник конкурсу, легендарний іспанський тенор Пласідо Домінго. Утім, і в рідних Сарнах Наталія порадувала прихильників класичного мистецтва виступом на святкуванні Дня міста. Акомпанувала їй подруга, аспірант Львівської музичної академії Оксана Посікіра, дочка наставниці Наталії в студентські роки, народної артистки України Л. Посікіри.

Щодо планів, то якось у розмові з журналістами Наталія Ковальова висловила бажання дати цілий благодійний концерт у Сарнах, «єдиному місці на землі, де можна просто відпочити», сіле дуже бракує часу. Вона охоче виступила б у Київській опері. А на запитання, які риси, крім таланту, потрібні, аби здобути міжнародне визнання,

відповіла так:

- В українців є одна гарна, на мою думку, риса — зятятість. Звісно, її потрібно скеровувати в правильне русло, використовувати обережно, інтелігентно... Талант — це лише п'ять відсотків того «капіталу», який допоможе зайняти відповідний суспільний щабель. І тут мова не лише про оперну кар'єру. У моєму випадку талант мені дано від Бога та батьків. Усе інше — це праця, постійна та наполеглива. Потрібно вміти виховати свій характер. Закривати очі на певні речі. Багато від чого відмовитися. Чимось пожертвувати. І триматись народної мудрості — вік живи і вік учись. Причому не лише в професійному плані.

Дуже прикро, що наші молоді українські таланти часто визнають спочатку на Заході, у Європі й лише через багато років згадують їх на Батьківщині. Коли вони здобули вже світове визнання...

Анатолій КАРДАШ